

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00001

คำนำ

ข้าพเจ้าเกิดในครอบครัวที่บรรพบุรุษนับถือพุทธศาสนา พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย พาเข้าวัดตั้งแต่วัยเด็ก ๆ โดยเฉพาะเทศกาล “เทศน์มหาชาติ” จะพากันไปวัดตั้งแต่ตีสี่ตีห้า เพื่อจะได้ฟังพระสวด “คาถาพัน” ได้ครบ ๑,๐๐๐ คาถา ด้วยเชื่อว่าเมื่อตายจะได้ขึ้นสวรรค์

ก่อนนอน คุณพ่อคุณแม่ก็จะเล่านิทานที่เกี่ยวกับนรกสวรรค์ให้ฟังเสมอ ๆ เช่น เรื่องเทพบุตร เทพธิดา ที่มีความสุขอยู่ในวิมานสวย ๆ หรือเรื่องพระมาลัยไปเทศน์โปรดสัตว์ที่เมืองนรก เป็นต้น ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความคิดคำนึงและจินตนาการไปต่าง ๆ ตามประสาเด็ก ทรรศนะที่มีต่อพระพุทธศาสนาในวัยขนาดนั้น คือ ต้องทำความดีจึงจะได้ขึ้นสวรรค์ แล้วไม่อยากทำความชั่ว เพราะกลัวจะไปตกนรก ความเชื่อเรื่องกรรมจึงมีมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก

เมื่อจบมัธยมต้นจากต่างจังหวัด ได้เข้ามาสอบเรียนต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา (รุ่น ๒๙) ในกรุงเทพฯ อาศัยอยู่กับครอบครัวมุสลิมซึ่งเขารักเหมือนลูกสาว คุณยายของบ้านเป็นชาวพุทธและไปฟังเทศน์ที่วัดทุกวันอาทิตย์ ไปวัดโพธิ์บาง วัดพระแก้วบ้าง ข้าพเจ้าก็ตามคุณยายไปแล้วก็สังเกตว่าคนที่ไปวัด มีแต่คนแก่ ๆ ข้าพเจ้าตอนนั้นอายุ ๑๘ ปี จึงเป็นคนเดียวที่อายุน้อยที่สุด

จบโรงเรียนเตรียมฯ ก็สอบเข้าเรียนที่คณะอักษรศาสตร์จุฬา พักที่หอพักนิสิตหญิงจุฬาฯ (ปัจจุบันเป็นศูนย์การค้ามาบุญครอง) วันอาทิตย์ก็ได้ไปเรียนพระพุทธรศาสนามันวันอาทิตย์ ที่วัดบวรนิเวศ เป็นลูกศิษย์ ท่านเจ้าคุณธมฺมสาโร ภิกขุ

จบปริญญาตรีแล้ว ทรรศนะที่มีต่อพระพุทธศาสนาก็ยังอยู่ในระดับนรกสวรรค์ ต่อเมื่อเรียนปริญญาโท สาขาปรัชญา ที่คณะและมหาวิทยาลัยเดิม ทำให้ความรู้ทางด้านพระพุทธรศาสนามากกว้างขวางขึ้น อาจารย์ผู้ให้ความรู้และเป็นแรงจูงใจให้หันมาศึกษาพระพุทธรศาสนาอย่างจริงจัง คือ ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. สุนทร ฐ รังสี ส่วนพระสงฆ์ นั้น ข้าพเจ้าเคารพและศรัทธา ท่านเจ้าคุณอาจารย์ พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) ใน

ความเป็นปราชญ์ทางด้านพระพุทธศาสนาของพระคุณท่าน และท่านก็ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ด้านปริยัติแก่ข้าพเจ้าด้วยความเมตตาอย่างหาที่เปรียบมิได้

ในด้านการปฏิบัติ ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเมื่อปี ๒๕๒๖ เมื่อทางวิทยาลัยส่งให้เข้าอบรมปฏิบัติธรรมที่ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ข้าพเจ้าได้เป็นศิษย์ของ พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ตั้งแต่บัดนั้น (ปัจจุบันหลวงพ่อได้เลื่อนสมณศักดิ์ เป็นที่ พระราชสุทธิญาณมงคล) และชีวิตก็พลิกผันหันเข้าหาธรรมอย่างเต็มภาคภูมิ นับแต่บัดนั้นจนถึงบัดนี้ ทรศนะที่มีต่อพระพุทธศาสนาได้ก้าวพ้นจากระดับนรกสวรรค์ขึ้นมา ข้าพเจ้าไม่อยากเกิดในสวรรค์ เพราะเป็นภูมิที่ยังต้องเวียนว่าย ข้าพเจ้ามีความใฝ่ฝันที่จะข้ามพ้นจากสังสารสาคร แต่ก็คงจะเป็นได้เพียงความฝัน เพราะยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งพบว่า การจะเข้าถึงมรรค ผลนิพพาน นั้นยากแสนยาก และหากผู้ปฏิบัติขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ก็อาจหลงทางได้ง่าย

การไปวัดอย่างสม่ำเสมอ เรื่องได้ฟังธรรมเทศนาจากท่านเจ้าคุณหลวงพ่อกหลายต่อหลายครั้ง บางเรื่องก็ฟังซ้ำถึงหกเจ็ดครั้ง (แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเบื่อ) และความเป็นคนช่างจดช่างจำ เรื่อง “ไฟใหนเล่าร้อนเท่าไฟนรก” และ “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” จึงเกิดขึ้น

ความปลาบปลื้มใจพูนทวีจนสุดจะพรรณนา เมื่องานเขียนของข้าพเจ้าได้รับความนิยมนอกจากท่านผู้อ่านมากมายเกินความคาดหมาย ข้าพเจ้ารู้สึกปิติที่ได้ทำหน้าที่ช่วยเผยแผ่คำสอนของท่านเจ้าคุณหลวงพ่อผู้ซึ่งดำเนินตามรอยบาทขององค์พระศาสดาอย่างแน่วแน่ ข้าพเจ้าจึง “ใตฺบุญ” จาก ธรรมสสวนมัย และ ธรรมเทศนามัย ในเวลาเดียวกัน

ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญมีพระคุณต่อข้าพเจ้า ท่านเมตตาช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกอย่าง และยังสนับสนุนส่งเสริมให้ข้าพเจ้าไปเรียนปริญญาเอกที่ประเทศอินเดีย การได้ใช้ชีวิตใน “แดนพุทธภูมิ” ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้และประสบการณ์ด้านพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง ท่านอาจารย์ เขมานันทะ (พระมหาบาง สิมพลี) ได้เมตตาช่วยเหลือในเรื่องการสมัครเรียนที่ มหาวิทยาลัยมจร ตลอดจนช่วยสงเคราะห์ให้ได้พำนักในวัดทิเบต อันเป็นวัดของฝ่ายมหายาน ข้าพเจ้าจึงได้ความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เป็นกำไรชีวิต

ท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณนิตยสาร กุสสตรี โดยเฉพาะ คุณยุพา งามสมจิตร ผู้ซึ่งข้าพเจ้าเคารพนับถือดุจครูอาจารย์ ด้วยท่านทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้เกิดในบรรณพิภพ

ข้าพเจ้าถือโอกาสนี้ แสดงคารวะและกตัญญูตเวทิตาธรรมต่อท่านผู้มีพระคุณทุก ท่านที่กล่าวข้างต้น และต่อท่านผู้อ่านที่ได้เมตตาช่วยคำจุนให้ข้าพเจ้ายืนหยัดอยู่ในโลกของ ตัวหนังสือได้อย่างมั่นใจ

ขอความเจริญในธรรมจงมีแต่ทุก ๆ ท่านเทอญ

สุทัสสา อ่อนค้อม

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม

๑...

กิจวัตรประจำวันของท่านพระครูคือ ตื่นนอนตั้งแต่ตีสี่ แล้วปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ไปจนถึงหกโมงเช้า จากนั้นจึงจะออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ให้ชาวบ้านร้านถิ่นได้มีโอกาสสร้าง คุณความดี ด้วยการบริจาคทาน เพื่อขจัดความตระหนี่เหนียวแน่นออกไปจากจิตใจ

ท่านพระครูถือว่า การเจริญวิปัสสนากรรมฐาน เป็นข้อวัตรปฏิบัติที่สำคัญเป็น ลำดับแรก พระ เณรทุกรูปที่อาศัยอยู่ในวัดป่ามะม่วงแห่งนี้ จะต้องปฏิบัติทุกวัน เพื่อ ขัดเกลากิเลสเครื่องเศร้าหมองในหัวใจให้ลดน้อยลง และต้องนำไปสั่งสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติ ตาม เป็นอันได้ประโยชน์ทั้งสองส่วน คือประโยชน์ตน และประโยชน์ท่าน

ในฐานะที่เป็นเจ้าอาวาส ท่านพระครูย้ำเตือนพระลูกวัดอยู่เสมอว่า “หน้าที่ของ บรรพชิตที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ มีสามข้อคือ ศีลาธรรม ปฏิบัติธรรม และสั่ง สอนธรรม ผู้ใดเกียจคร้านละเลยต่อหน้าที่ถือว่าบวชเสียข้าวสุก และได้ชื่อว่ายังชีพอยู่ด้วย การเบียดเบียนชาวบ้าน พวกญาติโยมเขาไม่เลื่อมใสศรัทธาพระประเภทนี้”

“ถ้าอย่างนั้นพวกพระที่ตั้งตัวเป็นอาจารย์ไปห่วย รับผิดชอบต่อลูกเลขยันต์ ก็ไม่ได้ทำ หน้าที่ของพระไซ้ไหมครบหลวงพ่อ” พระบวชใหม่รูปหนึ่งถามขึ้น

“ฉันไม่อยากจะเรียกคนประเภทนั้นว่าพระ เรียกว่าพวกอาศัยผ้าเหลืองหากินดูจะเหมาะ กว่า คนสมัยนี้มักหากินกันแปลก ๆ ไม่ยกกล้วยบาปกล้วยกรรม”

“เขาคงไม่เชื่อว่าบาปกรรมมีจริงกระมังครับ”

“แต่บางคนทั้ง ๆ ที่เชื่อก็ยังทำฉันไม่อยากจะพูด พระบางองค์เป็นถึงท่านเจ้าคุณแต่ เบื้องหลัง.....อย่าพูดดีกว่า ฉันไม่อยากพูดเรื่องนี้ มันกระทบกระเทือนสถาบันสงฆ์ เพราะ พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบยังมีอีกมาก” ท่านพระครูพูดอย่างปลงตก

“หลวงพ่อกับ ผมเคยฟังมาว่า ท่านเจ้าคุณบางองค์ ค้ำยาเสพติดจริงหรือเปล่าครับ”
ภิกษุหนุ่มถามอีก

“อย่าคิดอะไรมาก ตั้งหน้าตั้งตาเจริญกรรมฐานไปดีกว่า บางครั้งการรู้อะไรมาก ๆ มัน ก็เป็นภัยกับตัวเราเอง คิดเสียว่า...ชั่วช่างชีดีช่างสงฆ์... พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า สัตว์ โลกย่อมเป็นไปตามกรรม บุคคลหว่านพืชเช่นไร ย่อมได้รับผลเช่นนั้นข้อนี้เป็นสัง ฆธรรม”

“ครับ ผมสบายใจมากขึ้นที่ได้มาบวชอยู่วัดนี้” ผู้บวชใหม่พูดอย่างปลาบปล้ำ

“ที่นี่ไม่รับคนโกนหัวห่มผ้าเหลือง แต่ไม่ทำหน้าที่ของพระ ใครมาอยู่วัดนี้แล้วไม่เอา กรรมฐานก็นิมนตีไปอยู่วัดอื่น ฉันต้องการคุณภาพไม่ใช่ปริมาณ ขึ้นชื่อว่าสงฆ์ต้องเป็น “สุ ปฏิปันโน” ที่แท้จริง จึงจะได้ชื่อว่าเป็นศากยบุตรอย่างสมบูรณ์แบบ” ท่านพระครูพูดเสียง หนักแน่น ชื่อเสียงด้านความเคร่งครัดในการปฏิบัติของพระวัดนี้ซจรขยายไปทั่วทุกสารทิศ ทั้งบรรพชิตและฆราวาสผู้มุ่งความสงบทางจิต พวกเขามุ่งหน้ามายังวัดแห่งนี้ซึ่งตั้งเป็นสำนัก วิปัสสนากรรมฐาน และมีชื่อเสียงโด่งดังมานาน

กุฏิกรรมฐานถูกสร้างขึ้นหลังแล้วหลังเล่าจนเต็มบริเวณวัด กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอแก่ ความต้องการของบรรดาผู้แสวงหาโมกขธรรม ผู้ไม่ถือว่าเรื่องที่พักอาศัยเป็นอุปสรรคต่อการ สร้างบุญบารมี ด้วยเหตุนี้จึงมักปรากฏอยู่เสมอที่พวกเขาพากันไปกางกลดอยู่นอกวัดโดยไม่ อาทรต่อความร้อนหนาวของอากาศ ขอเพียงให้จิตสงบเย็นเท่านั้น

เช้าวันหนึ่งในต้นเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ หลังจากที่ท่านพระครูปฏิบัติกรรมฐาน เสร็จก็เตรียมตัวออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ โดยมีลูกศิษย์หิ้วปิ่นโตเดินตามหลัง เมื่อท่านอุ้ม บาตรเดินออกมาถึงหน้าประตูเข้าวัด ก็พบชาย ฉกรรจ์ผู้หนึ่งอายุราว ๆ สามสิบปี สะพาย กระเป่าเสื้อผ้าใบย่อมไว้บนบ่าข้างขวา เดินเข้ามานั่งยอง ๆ ยกมือไหว้แล้วถามท่านด้วย อากาเริ่นเต็นว่า “ท่าน... ท่านพระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงใช่หรือเปล่าครับ” เสียงที่ พูดฟังแปร่งหู แสดงว่าไม่ใช่คนถิ่นนี้

“ฉันนี่แหละ เธอคงไม่ใช่คนแถวนี้ใช่ไหม” ท่านถาม ท่าทางเขาดีใจและประหลาดใจ ระคนกัน รีบตอบท่านไปว่า “ครับ ผมมาจากกาฬสินธุ์”

“มีธุระอะไรกับฉันหรือ”

“มีครับ สำคัญมาก แต่...ผม...คือ...มันเป็นความลับครับ” เขาพูดอีก ๆ อัก ๆ ครั้นจะบอกไปตามตรงว่าไม่อยากให้ลูกศิษย์ของท่านรู้ ก็เกรงว่าเจ้าหมอนั้นจะตั้งตัวเป็นศัตรู

“เอาละฉันเข้าใจ ว่าแต่ว่าฐานะของเธอค่อนข้างมากหรือเปล่า ถ้าไม่รีบร้อน รอฉันกลับจากบิณฑบาตเสียก่อนจะได้ไหม” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงหาทางออกให้

“ได้ครับ ได้ ผมจะรอท่านอยู่ตรงนี้” ชายต่างถิ่นรีบตอบ ท่านพระครูตั้งสติกำหนด “เห็นหนอ” แล้วเฟ่งสายตาไปยังที่หน้าผากของเขา ก็ได้รู้ว่า บุคคลนี้มีได้มาร้าย จึงชี้มือไปที่กุฏิของท่านแล้วพูดว่า

“ไปนั่งรอที่กุฏิของฉันดีกว่า นั้นหลังนั้น” ชายหนุ่มยกมือไหว้อีกครั้ง แล้วจึงเดินไปรอที่กุฏิตามคำสั่งของท่าน เขาดีใจและแปลกใจมากที่เหตุการณ์ช่างตรงกับความฝัน พระรูปนั้นมาปรากฏให้เขาเห็นในฝันติด ๆ กันถึงสามคืนจนเขาจำท่านได้ติดตา ช่างเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

เขาปลดกระเป๋าดอกจากบ่าวางมันลงที่พื้น แล้วเดินสำรวจไปรอบ ๆ วัด ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนไปจากสิ่งที่เขาเห็นในฝัน เสียงประหลาดสั่งให้เขามา “แก้กรรม” ที่วัดแห่งนี้ บอกชื่อวัด ที่ตั้ง พร้อมทั้งชื่อสมภารเสร็จสรรพ เขาสู้อุตส่าห์เดินทางดั้นด้นมาเพื่อจะพิสูจน์และก็ได้พบแล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้เท่านั้นว่า “แก้กรรม” เป็นอย่างไร แต่ก็แปลกที่เสียงนั้นช่างไม่เหมือนกับเสียงของท่านพระครูเลยสักนิด มันก้องกังวานและดูมีอำนาจลึกลับอย่างไรชอบกลจะเป็นเสียงใครหนอ คงจะต้องถามท่านพระครูดู ท่านคงจะรู้ เขาแน่ใจว่าท่านต้องรู้

เกือบแปดโมงท่านพระครูและลูกศิษย์จึงกลับมา ท่านวางบาตรไว้บนอาสนะแล้วจึงเข้าไปล้างมือล้างเท้าในห้องน้ำ ลูกศิษย์จัดเตรียมสำหรับไว้พร้อมแล้วจึงถอยออกมานั่งคอยรับใช้อยู่ห่าง ๆ

ท่านพระครูตั้งสติพิจารณาอาหารแล้วจึงลงมือฉันพร้อมทั้งทำกรรมฐานเริ่มตั้งแต่ “เห็นหนอ...ตัก...ยก...มา...อ้า...ใส่...เคี้ยว...กลืน” ทุกอริยาบถถูกกำกับด้วย “หนอ” ข้าวแต่ละคำจึงถูกท่านฉันอย่างมีสติ

ฉันเสร็จ ลูกศิษย์ยกสำรับมาวางที่พื้นเพื่อจะกินอาหารที่เหลือและเก็บไว้กินมื้อกลางวันกับมือเย็น ส่วนท่านพระครูท่านฉันมือเดียว บางวันมีงานยุ่งมากก็ไม่ฉัน ไม่จำวัด แต่ท่านก็ไม่มีอาการอ่อนเพลียหรือเมื่อยล้า เพราะอยู่ด้วยอำนาจของสมาธิที่คนธรรมดา ๆ ไม่อาจทำเช่นนั้นได้

“อ้าว กินข้าวกินปลาเสียก่อน มีเรื่องอะไรค่อยว่ากันทีหลัง” ท่านบอกชายแปลกหน้า ลูกศิษย์วัดตักข้าวใส่จานสองจานแล้วเรียกเขามาร่วมวง ท่านพระครูลุกออกไปแปร่งพื้นบ้าน ปากในห้องน้ำ

รับประทานอาหารเสร็จ ชายหนุ่มช่วยลูกศิษย์วัดล้างจาน เสร็จแล้วจึงเข้าไปหาท่านพระครู เป็นท่านนั่งขัดสมาธิก็นั่งท่านนั้นบ้าง ลูกศิษย์วัดต้องมากระซิบบว่า ให้นั่งพับเพียบ

“เธอชื่ออะไร มาที่นี่ได้อย่างไร” ท่านพระครูถาม

“บัวเหี่ยวครับ ผมเดินมา” ชายหนุ่มผู้มีนามว่าบัวเหี่ยวตอบ

“เดินมาจากไหน คงไม่ใช่จากกาฬสินธุ์นะ”

“ครับ ผมเดินมาจากกาฬสินธุ์ กว่าจะถึงที่นี่กินเวลาสิบห้าวันพอดี” เขาตอบ

“ทำไมถึงไม่ขึ้นรถมาล่ะ รถโดยสารก็มีออกเยอะแยะ”

“ในฝันเขาบอกให้เดินมาครับ”

“อ้อ เชื่อฝัน” ท่านพระครูยิ้มอย่างใจดี บางครั้งคนที่มาหาท่านก็มีเรื่องแปลก ๆ มาเล่าให้ฟังเสมอ ๆ

“เอ ชื่อแปลกดีนะ ฟังเหมือนชื่อญวน เป็นญวนหรือเปล่า” ท่านวกกลับมาถามเรื่องชื่อ

“ผม...อ้อ...เป็นไทยครับ” นายบัวเหี่ยวรีบตอบ เขากลัวท่านพระครูจะไม่ยอมให้บวช ถ้ารู้ว่าเป็นคนญวน

“แล้วไปยังไงมายังไง จึงได้มาถึงที่นี่”

“เรื่องมันแปลกประหลาดมาเหี่ยวครับ ท่านพระครู”

“เรียกฉันว่าหลวงพ่อ เหมือนที่คนอื่นเขาเรียกก็แล้วกัน”

“ครับ หลวงพ่อ ผมจะเล่าให้หลวงพ่อฟังตั้งแต่ต้นเลยนะครับ” ชายหนุ่มหนึ่งไปอึดใจหนึ่ง เหมือนจะทบทวนความทรงจำ แล้วจึงเริ่มต้นเล่า

“ผมเกิดที่จังหวัดกาฬสินธุ์ พ่อกับแม่ทำงานอยู่ในโรงฆ่าสัตว์ พ่อมีหน้าที่ฆ่าวัวฆ่าควาย ซึ่งวันหนึ่ง ๆ จะฆ่าหลายตัว ส่วนแม่ก็ช่วยแลเนื้อ หนึ่ง กระตูด ตลอดจนพวกเครื่องในออกจากกัน เพื่อเตรียมส่งขาย มีร้านค้าย่อยมารับเอาไปขายราว ๆ ติสี่ ผมก็เกิดและโตมาในโรงฆ่าสัตว์ ได้เห็นพ่อกับแม่ทำงานทุกวัน ถ้าแก่เขาให้พวกเรากินอยู่ในนั้นเสร็จ เมื่อผมโต พ่อก็พาไปเข้าโรงเรียนรัฐบาลพอจบประถมสี่ ก็ออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน แรก ๆ ก็ช่วยแม่แลเนื้อ พ่อโตอายุสิบสี่สิบห้า ก็ช่วยพ่อฆ่าวัวควาย ปีต่อมาพ่อตาย ถ้าแก่เลยให้ผมทำงานแทนพ่อ...”

“พ่อเธอเป็นอะไรตาย” ท่านพระครูถามขึ้น นายบัวเฮียวหนึ่งไปพักใหญ่ ๆ เมื่อถูกถาม เรื่องที่ทำให้สะเทือนใจ ในที่สุด จึงเล่าให้ท่านฟังว่า “พ่อถูกแม่แทงตายครับ พ่อผมแกชอบ กินเหล้า พอเมาแล้วก็หาเรื่องทะเลาะกับแม่ วันที่แกจะตายนั้นแกเมามาก ถึงกับลงไม้ลงมือ กับแม่ แม่สู้ไม่ไหว เลยคว้ามีดที่ใช้แทงคอสัตว์นั้น แทะพ่อ” ถึงตอนนี้เขาหยุดเล่า ภาพ เหตุการณ์สยดสยองในครั้งนั้นผุดขึ้นในความทรงจำ มันแจ่มแจ้งชัดเจน เหมือนกับเพิ่ง เกิดขึ้น ทั้งที่วันเวลาล่วงเลยมาถึงสิบปีแล้ว

“แม่เธอก็ต้องติดคุกนะสิ”

“ครับ แม่ถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ศาลตัดสินให้จำคุกยี่สิบปี แต่ลดให้ครึ่งหนึ่ง เพราะแม่รับสารภาพ พอปี ๒๕๐๖ ก็ได้รับการลดโทษอีกครั้งหนึ่ง เนื่องในโอกาสที่ในหลวง อายุสามรอบ”

“เป็นคนไทยต้องพูดราชาศัพท์ได้เขาเรียกว่า ทรงเจริญพระชนมายุครบสามสิบหก พรรษา” ท่านพระครูขัดขึ้น นายบัวเฮียวหน้าซีดริบแกตัวเป็นพัลวัน

“ผมจบแค่ ป.๔ พูดไม่เป็นหรอก แต่ผมก็เป็นคนไทย”

“เออละ เออละ ไหนเล่าต่อไปซิ”

“ครับ แม่ติดคุกอยู่ห้าปี พอออกจากคุก ก็มาทำงานอยู่ที่เก่า ผมก็อยู่กับแม่มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งผมอายุได้ยี่สิบห้าปี ก็มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้นกับผม หลวงพ่ออาจไม่เชื่อก็ได้” เขาหยุดเล่าและมองหน้าท่านเหมือนจะหยั่งดูท่าทีของอีกฝ่าย

“เล่าไปเถอะ เชื่อหรือไม่เชื่อแล้วฉันจะบอกทีหลัง” ท่านพระครูกล่าวเสียงเรียบ ชาย หนุ่มจึงเล่าต่อไปว่า

“คือเมื่อปีที่แล้ว ผมฝันประหลาดติด ๆ กันถึงสามคืน ตอนที่ฝัน ตื่นอยู่ก็ไม่เชิง ในฝัน ผมเห็นแสงสว่างวาบขึ้น แล้วเห็นหลวงพ่อ เห็นวัดภาพที่เห็นในฝันนั้นชัดเจนมาก จากนั้น ก็มีเสียงก้องกังวานดังขึ้น ไม่ทราบว่าเป็นเสียงใคร แต่คงไม่ใช่เสียงหลวงพ่อ มันเหมือนลอย มาจากอากาศ เสียงนั้นบอกว่า “บัวเฮียว ภาพที่เห็นคือวัดป่ามะม่วง พระรูปนั้นชื่อพระ ครูเจริญ เป็นเจ้าอาวาส เจ้าจงไปหาท่าน แล้วให้ท่านบวชให้ วัดนี้อยู่ทางทิศตะวันตก ให้เจ้าเดินทางไปสิบห้าวันก็จะถึงวัด เจ้าจะสามารถแก้กรรมได้ที่วัดนี้” แล้วภาพและ เสียงก็หายไป ผมสะดุ้งตื่น ก็ได้เวลาทำงานพอดี ตอนแรกผมไม่ได้ใส่ใจ คิดว่า กินมาก ก็ฝัน มาก พอคืนที่สองที่สามก็ฝันแบบเดียวกันนี้อีก เล่าให้แม่ฟัง แกก็บอกให้ลองทำตามฝันดู ผม จึงไปขอลางานถ้าแก่ แกไม่ให้ลาเพราะไม่มีคนแทน ผมก็ไม่รู้จะทำยังไง ก็ทำงานมาอีกปี

หนึ่ง แล้วก็ได้ออกเมื่อแม่มีผ้าไหม คือ ผ้าไหมแม่สมัครมาทำงานแทนผม ถ้าแก่เลยยอมให้ลาออกและเดินทางมาที่นี่แหละครับ”

“แล้วตอนนั้นแม่ของเธออายุเท่าไร”

“สี่สิบกว่าครับ”

“อ้อ สี่สิบหว่ายังแต่งงานใหม่ได้” ท่านพระครูพูดยิ้ม ๆ

“ครับ เอ้อ พ่อใหม่ผมอายุแก่กว่าผมสักสองสามปีเห็นจะได้”

“เรียกว่า ได้ผ้าเด็กคราวลูกนั้นเถอะ”

“ครับ แต่เขาเป็นคนดี ขยันขันแข็งแล้วไม่กินเหล้า” นายบัวเหี่ยวพูดราวกับว่าความดีของพ่อเลี้ยงจะทำให้ความผิดของแม่ลดน้อยลง เพราะการแต่งงานกับเด็กคราวลูกคราวหลาน ถือเป็นเรื่องผิดในสายตาของคนทั่ว ๆ ไป ถึงจะมีบางคนว่าไม่ผิด แต่อย่างน้อยมันก็ผิดปกติ

ท่านพระครูเชื่อตามที่ชายหนุ่มเล่ามาทุกประการ แต่เพื่อความแน่ใจ จำเป็นต้องมีการตรวจสอบ คิดดังนั้น ท่านจึงตั้งสติกำหนด “เห็นหนอ” อีกครั้ง และก็รู้ว่าสิ่งที่เขาเล่ามาเป็นความจริงเกือบหมด ยกเว้นเรื่องเดียวคือ พ่อหนุ่มผู้นี้เป็นคนญวน ไม่ใช่คนไทย ท่านเข้าใจถึงสาเหตุที่เขาต้องพูดปด และคนที่พูดปดได้ก็เพราะจิตยังหยาบ ต่อเมื่อปฏิบัติกรรมฐานจนจิตละเอียดประณีตขึ้น ก็จะเกิดหิริโอตฺตปปะ คือ ความละอายและเกรงกลัวต่อบาป เมื่อนั้น เขาก็จะเลิกทำชั่ว พูดชั่ว และคิดชั่ว

“ผมไม่เข้าใจว่า ทำไมเสียงนั้นบอกให้ผมมาแก้กรรมที่วัดนี้ ผมมีกรรมอะไรที่ต้องแก้ ในเมื่อผมไม่เคยทำเวรทำกรรมกับใคร” หนุ่มวัยเกือบสามสิบเอ๋ยขึ้น เขายังไม่รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ การเติบโตมาในโรงฆ่าสัตว์ ได้เห็น ได้ทำปาณาติบาตจนชิน ทำให้จิตใจของเขาหยาบกระด้างเกินกว่าคนปกติ

“ลองนึกดูให้ดี ๆ ซิ ถ้าเหตุไม่มีแล้วผลมันจะเกิดได้อย่างไร” ท่านพระครูลองทดสอบคุณสมบัติทางใจของเขา นายบัวเหี่ยวนั่งนิ่งอยู่หลายนาที แต่ก็นิ่งไม่ออก จึงปฏิเสธเสียงหนักแน่น

“ไม่เคยจริง ๆ ครับ ตั้งแต่จำความได้ ผมไม่เคยทำร้ายใคร ไม่เคยลักขโมย ไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อน”

“ไม่จริงมั้ง” ท่านพระครูขัดขึ้น

“จริงครับหลวงพ่อ ผมสาบานได้”

“อย่าเลย ฉันไม่ชอบการสบถสาบาน เอาเถอะ ถ้ายังไม่ออกก็ไม่ใช่ไร แต่เธอไม่สงสัยบ้างเลยหรือว่า ในเมื่อเธอไม่เคยทำบาปแล้ว ทำไมถึงเกิดนิมิตว่าจะต้องมาแก้กรรมที่นี้ สิ่งที่คุณเล่ามานั้นไม่ใช่ความฝันแน่นอน เขาเรียกว่านิมิต คนที่จะเห็นนิมิตเช่นนี้ได้ จะต้องเป็นคนโชคดี เพราะเรื่องอย่างนี้ไม่เกิดกับใครง่าย ๆ เหมือนคนที่ตายไปตกนรก แล้วกลับฟื้นขึ้นมาเล่าให้คนอื่นฟังนั้น เป็นคนโชคดีมาก”

“ทำไมหลวงพ่อกำลังคิดว่า คนที่ไปนรกเป็นคนโชคดีเล่าครับ” ชายหนุ่มถามอย่างสงสัย

“ไม่เรียกว่าโชคดี แล้วจะเรียกอะไร ก็คนประเภทนี้มีสักกี่คนกันเล่าที่โชคดี เพราะเขาได้กลับมาแก้ตัวอีกครั้ง ฉันเห็นมานานักต่อนักแล้ว พวกคนที่ว่าไม่เชื่อนรก พอฟื้นขึ้นมาก็เห็นรับทำบุญสร้างคุณความดีกันทุกราย เพราะได้ไปเห็นของจริงมาแล้ว พอเขาทำดี เมื่อตายลงอีกครั้งก็ไม่ต้องไปเกิดในอบายภูมิ” ท่านพระครูอธิบาย

“อบายภูมิแปลว่านรกหรือครับ” คนฟังเริ่มสนใจด้วยไอละออกของ “บุญเก่า” ยังพอมีเชื้อเหลือหลงอยู่บ้าง

“อบายภูมิ หมายถึง ภูมิที่ไม่เจริญ ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย และ เดรัจฉาน คนที่ทำความชั่ว เมื่อตายลงไปจะไปเกิดในอบายภูมินี้”

“ทำอะไบบ้างครับ จึงจะเรียกว่าทำชั่ว” เขาถามอีก

“ก็ละเมิดศีลห้านี้แหละ รู้จักศีลไหมล่ะ พ่อแม่เคยพาไปทำบุญที่วัดบ้างหรือเปล่า” ท่านพระครูถามทั้งที่รู้คำ ตอบดี “เห็นหนอ” ทำให้ท่านรู้กฎแห่งกรรมของบวชนผู้นี้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“ไม่เคยครับ พ่อแม่ไม่เคยเข้าวัดไปทำบุญ แต่ถ้าเข้าไปดูหนังดูลิเกในวัดละก็บ่อย” ตอบอย่างพาซื่อ

“ถ้าอย่างนั้น เธอก็ไม่รู้แหละซิว่า การกระทำที่ละเมิดศีลห้ามีอะไรบ้าง อยากรู้ไหมล่ะ”

“อยากครับ หลวงพ่อช่วยบอกผมหน่อยเถิดครับ”

“งั้นก็ตั้งใจฟังให้ดีนะ การกระทำที่ละเมิดศีลก็ได้แก่ การฆ่าสัตว์ การลักขโมย การเป็นชู้กับลูกเมียคนอื่น การพูดปด การดื่มสุราเมรัย” ท่านพระครูอธิบาย เพราะถือว่า การสั่งสอนธรรมเป็นหน้าที่ของพระโดยตรง

ได้ฟังถ้อยคำของเจ้าอาวาส นายบัวเหี่ยวรู้สึกสะท้อนสะเทือนในหัวอก เขาละเมิดศีลไปสองข้อแล้ว คือฆ่าสัตว์กับพูดปด ส่วนอีกสามข้อยังไม่เคยทำ โดยเฉพาะข้อสุดท้ายนั้น

เขาจะไม่ล่วงละเมิดอย่างเด็ดขาด ก็ไม่ใช่เพราะตี๋มสุราเมรัยหรือ ห่อจึงต้องจบชีวิต
อย่างเอนจอนาถ

“หลวงพ่อกับข้าสัจธรรมก็บาปด้วยหรือครับ” เขากังขา

“แน่นอน”

“ถ้าอย่างนั้น ผมคงบาปมากเลย เพราะฆ่าวัวฆ่าควายทุกวัน ยกเว้นวันพระซึ่ง
ทางการเขาห้าม ผมคิดว่าฆ่าคนถึงจะบาป” ชายหนุ่มเพิ่งจะเข้าใจ สิ่งแวดล้อมและการอบรม
เลี้ยงดูได้หล่อหลอมให้เขาเป็นผู้มีจิตใจหยาบกระด้าง แต่โดยเนื้อแท้แล้ว เขาเป็นคนจิตใจดี
มีเมตตากรุณา และด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี จึงบังเกิดขึ้นเมื่อกุศลผลบุญแต่ปาง
ก่อนตกลงใจให้มาพบกัลยาณมิตร

“ที่นี่ เธอคงรู้แล้ววีนะว่า ทำไมถึงต้องแก้กรรม” ท่านพระครูถามเขา

“ครับ” นายบัวเฮียวตอบ เขาก้มหน้าหนึ่งด้วยความรู้สึกละอายใจที่โกหกท่านเรื่องเชื้อ
ชาติของตน ในที่สุดจึงตัดสินใจถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับข้า คนที่ไม่ใช่คนไทย จะบวชที่วัดนี้ได้ไหมครับ”

“ทำไมจะไม่ได้เล่า ที่นี่ไม่จำกัดเชื้อชาติ ถ้ามีจิตศรัทธามาขอบวชและมีคุณสมบัติครบ
ก็บวชได้ทั้งนั้น” ท่านพระครูตอบ

“แล้วคุณสมบัติที่ว่า มีอะไรบ้างครับ”

“อันดับแรก ก็ต้องเป็นคนมีอายุครบ ๓๒ ไม่พิการพิการ หรือ บ้า ใ้ บอด หนวก
แล้วก็ต้องได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ หรือถ้ามีเมีย ก็ต้องให้เมียอนุญาต”

“ถ้าเมียไม่มีแล้วพ่อตาย จะบวชได้ไหมครับ”

“ก็แม่อนุญาตหรือเปล่าเล่า”

“อนุญาตครับ”

“ถ้าเช่นนั้นก็บวชได้ไม่มีปัญหา ถามทำไมหรือ” ท่านแกลังถามไปอย่างนั้นเอง ความ
จริงท่านรู้วาระจิตของชายที่นั่งตรงหน้าหมดสิ้นแล้ว

“หลวงพ่อกับข้า ผมต้องขอโทษที่โกหกหลวงพ่อ” หากได้รับการศึกษาอบรมมาดีกว่านี้
นายบัวเฮียวคงจะพูดว่า “พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับข้า กระผมต้องกราบขอภัยที่ไม่ได้พูด
ความจริงกับหลวงพ่อ...”

“ขอโทษเรื่องอะไรหรือ”

“เรื่องที่ผมโกหกว่าเป็นคนไทยนะครับ จริง ๆ แล้ว ผมไม่ใช่คนไทย พ่อแม่ผมเป็น
ญวน แต่ผมเกิดในเมืองไทยจึงได้สัญชาติไทย แต่เชื้อชาติญวน

“แล้วทำไมต้องพูดปดด้วยเล่า” แม้ท่านพระครูจะล่วงรู้เหตุผลในของเขาเป็นอย่างดี
หากท่านก็จำต้องถามเพื่อให้เขาได้พูดออกมาเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่า เขาได้ขอขมาใน
ความผิดนั้นแล้ว

“ก็ถ้าพูดความจริง ผมกลัวหลวงพ่จะไม่ยอมรับบวชให้ผมครับ” เขาตอบ

“อ้าวแล้วกัน นี่ฉันไปปรับปากรับคำว่าจะบวชให้เธอตั้งแต่เมื่อไหร่” ท่านตั้งใจจะล้อเล่น
แต่นายบัวเหียวเข้าใจว่า ท่านพูดจริง ใจที่กำลังฟูฟองนั้น กลับฟูบแฟบลงเสียทันใด

มีต่อ.....๒